

Ezechiël 3

1 Daarna zei Hij tegen mij: Mensenkind, eet wat u aantreft. Eet deze rol op, ga, spreek tot het huis van Israël.

2 Toen deed ik mijn mond open en Hij gaf mij die rol te eten.

3 Hij zei tegen mij: Mensenkind, geef uw buik te eten, vul uw binnenste met deze rol, die Ik u geef. Toen at ik en hij werd in mijn mond als honing zo zoet.

4 Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, ga, begeef u naar het huis van Israël en spreek tot hen met Mijn woorden.

5 Want u wordt niet gezonden naar een volk met een onbegrijpelijke taal en een moeilijke spraak, maar naar het huis van Israël,

6 niet naar veel volken met een onbegrijpelijke taal en een moeilijke spraak, van wie u de woorden niet kunt verstaan. Als Ik u naar hen gezonden zou hebben, zouden die geluisterd hebben!

7 Maar het huis van Israël wil naar u niet luisteren, omdat zij naar Mij niet willen luisteren, want heel het huis van Israël heeft een hard voorhoofd en zij zijn hardleers.

8 Zie, Ik zal uw gezicht even hard maken als hun gezicht, en uw voorhoofd even hard als hun voorhoofd.

9 Uw voorhoofd zal Ik maken als diamant, harder dan steen. Wees niet bevreesd voor hen en wees niet ontsteld voor hun blik, want zij zijn een opstandig huis!

10 Verder zei Hij tegen mij: Mensenkind, al Mijn woorden die Ik tot u spreek, neem ze op in uw hart en luister ernaar met uw oren.

11 Ga, begeef u naar de ballingen, naar uw volksgenoten en, of zij luisteren, of dat niet doen, spreek tot hen en zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE!

12 Toen hief de Geest mij op en ik hoorde achter mij een geluid van een groot gedreun: Geloofd zij de heerlijkheid van de HEERE vanuit Zijn plaats!

13 En ik hoorde het geluid van de vleugels van de levende wezens die elkaar raakten, het geluid van de wielen vlak bij hen en het geluid van een groot gedreun.

14 Toen hief de Geest mij op en voerde mij weg en ik ging weg, bitter bedroefd en hevig ontdaan, en de hand van de HEERE was zwaar op mij.

15 Zo kwam ik bij de ballingen van Tel-Abib, die bij de rivier de Kebar woonden. Ik verbleef waar zij woonden. Ik verbleef daar ontzet in hun midden, zeven dagen.

16 Het gebeurde na verloop van zeven dagen dat het woord van de HEERE tot mij kwam:

17 Mensenkind, Ik heb u aangesteld tot wachter over het huis van Israël. Wanneer u uit Mijn mond een woord hoort, moet u hen namens Mij waarschuwen.

18 Als Ik tegen de goddeloze zeg: U zult zeker sterven, en u hebt hem niet gewaarschuwd en u hebt niet gesproken om de goddeloze voor zijn goddeloze weg te waarschuwen om hem in het leven te behouden: die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar Ik zal zijn bloed van uw hand eisen.

19 Maar u, als u de goddeloze waarschuwt en hij zich niet van zijn goddeloosheid en van zijn goddeloze weg bekeert, zal hij in zijn ongerechtigheid sterven, maar u hebt uw leven gered.

20 En als een rechtvaardige zich van zijn gerechtigheid afwendt en onrecht begaat en Ik een struikelblok voor hem leg, zal hij sterven. Omdat u hem niet gewaarschuwd hebt, zal hij in zijn zonde sterven. Zijn rechtvaardige daden die hij gedaan heeft, zullen niet meer in herinnering gebracht worden, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen.

21 Maar u, als u de rechtvaardige waarschuwt, opdat de rechtvaardige niet zondigt, en hij inderdaad niet zondigt, zal hij zeker in leven blijven omdat hij gewaarschuwd is, en hebt u uw leven gered.

22 De hand van de HEERE was daar op mij en Hij zei tegen mij: Sta op, vertrek naar de vallei en daar zal Ik

met u spreken.

23 Ik stond op en vertrok naar de vallei, en zie, daar stond de heerlijkheid van de HEERE, zoals de heerlijkheid die ik gezien had bij de rivier de Kebar. En ik wierp mij met mijn gezicht ter aarde.

24 Toen kwam de Geest in mij en deed mij op mijn voeten staan. Hij sprak met mij en zei tegen mij: Ga naar binnen, sluit u op binnen in uw huis.

25 En wat u betreft, mensenkind, zie, zij zouden touwen om u heen slaan en u daarmee binden. Daarom moet u zich niet in hun midden begeven.

26 Uw tong zal Ik aan uw gehemelte doen kleven, zodat u stom wordt en u voor hen niet kunt zijn als iemand die bestraft, want zij zijn een opstandig huis!

27 Maar als Ik met u spreek, zal Ik uw mond openen en zult u tegen hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE: Wie luistert, laat hij luisteren. Wie dat nalaat, laat die het maar nalaten, want zij zijn een opstandig huis!

De profeet is dienaar van God.

God vraagt van Ezechiël om de boekrol – die Hij hem voorhoudt – op te eten. De boekrol is aan de voor- en achterzijde beschreven. Het is op zich geen vrolijk nieuws wat er te lezen valt. Ezechiël 2:10 *Er waren klaagliederen, zuchten en weeklachten op geschreven.* Het gaat in dit geval niet om gewoon voedsel dat een mens eet en zo gaat het naar de maag en wordt het een deel van zijn lichaam. Het gaat om het Woord van God dat zwart op wit geschreven staat. Dit moet Ezechiël zich eigen maken. Jeremia gebruikt ook ergens het woord ‘eten’ over het Woord van God als hij bedoelt dat hij het overneemt. Jeremia 15:16 *Zodra Uw woorden gevonden werden, at ik ze op. Uw woord was mij tot vreugde en tot blijdschap in mijn hart.* Opnieuw laat God er geen misverstand over bestaan wat de bedoeling van de actie is. Ezechiël krijgt duidelijke instructies over wat God van hem verwacht. Iemand zal opmerken dat de vrijheid van de profeet behoorlijk ingeperkt wordt. Dat kan niet ontkend worden. Misschien moeten we zelfs spreken van ‘ingesnoerd worden’. De profeet krijgt zoveel aanwijzingen van God dat hij nog maar één kant op kan, de goede. Verderop zijn de instructies op een rijtje gezet. Van alle gezalfden – koning, priester en profeet – van de HEER geldt dat zij een heel speciale plek innemen in Gods volk. Zij zijn – in de tijd van het Oude Testament – de enigen die de Heilige Geest in die mate ontvangen. Tegelijkertijd moet gezegd worden dat niet *het charismatische* maar *het dienstknecht karakter* het sterkst in hun optreden naar voren komt. Feitelijk moeten ze gewoon doen wat God zegt en wat God wil. Ook de Here Jezus – de Zoon van God Die mens is geworden – laat Zich als Messias voorstaan op de gehoorzaamheid. Die gehoorzaamheid voert ver; tot de dood, ja zelfs de dood aan het kruis. Filippenzen 2:5 -11 Het zijn van *de Gezalfde van de HEERE* is het hoogst denkbare wat voor een mens is weggelegd op aarde, maar ook onvoorstelbaar zwaar. Jezus doet niets ‘als Hij het de Vader niet van te voren ziet doen’ en Hij zegt niets ‘als het niet de Vader is die Hem de woorden ingeeft’. Het is de gehoorzaamheidsgestalte die door Jezus wordt uitgedragen. Dat geldt overigens niet alleen voor Hem Zelf maar ook voor degenen die willen verstaan wat de Heere wil zeggen. Johannes 7:16-18 *Hij antwoordde hun en zei: Mijn onderricht is niet van Mij, maar van Hem Die Mij gezonden heeft. Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij van dit onderricht weten of het uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek. Wie vanuit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar Wie de eer zoekt van Hem Die Hem gezonden heeft, Die is waarachtig en geen ongerechtigheid is in Hem.* Wanneer de Heere later in gebed tot God vraagt of er geen andere weg is om de wereld te redden – dan de weg van het lijden en sterven – doet Hij wel wat Hem uiteindelijk wordt

opgedragen. Matteus 26:44,45 *Hij liet hen achter, ging nogmaals heen en bad voor de derde keer met dezelfde woorden. Toen kwam Hij bij Zijn discipelen en zei tegen hen: Slaap nu maar verder en rust; zie, het uur is nabijgekomen dat de Zoon des mensen overgeleverd wordt in de handen van zondaars.* Het is niet zo dat de Gezalfde van de HEERE niet ook charismatisch is, maar het beslissende van Zijn werk is de dienst oftewel de gehoorzaamheid aan God is. Het is niet toevallig dat Christus de zogenaamde charismatische mensen in de kerk op dit punt afrekent. Matteus 7:21-23 *Niet iedereen die "Heer, Heer" tegen mij zegt, zal het koninkrijk van de hemel binnengaan, alleen wie handelt naar de wil van mijn hemelse Vader. Op die dag zullen velen tegen mij zeggen: "Heer, Heer, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd, hebben wij niet in uw naam demonen uitgedreven, en hebben wij niet vele wonderen verricht in uw naam?" En dan zal ik hun rechtuit zeggen: "Ik heb jullie nooit gekend. Weg met jullie, wetsverkrachters!"* Een ding is duidelijk: Ezechiël wordt bijzonder uitvoerig geïnstrueerd voordat hij zijn dienst als profeet van de HEERE aanvat. Die instructie stopt ook nog niet, maar loopt in dit hoofdstuk gewoon verder als Ezechiël zijn eerste stappen als profeet zet. Ezechiël moet zich de Woorden van God eigen maken en die tot het volk Israël spreken. Ezechiël moet eten 'wat de pot schaft', zouden wij zeggen. Ezechiël 1:1 *Daarna zei Hij tegen mij: Mensenkind, eet wat u aantreft. Eet deze rol op, ga, spreek tot het huis van Israël.* Ezechiël stribbelt niet tegen. Ezechiël 1:2 *Toen deed ik mijn mond open en Hij gaf mij die rol te eten.* Wij kennen Ezechiël niet als de profeet die onder zijn roeping vandaan wil, maar we leren hem in dit hoofdstuk wel kennen als iemand die het heel zwaar heeft met de opdracht van God.

<p>Niet het charismatische maar het dienstknecht karakter treedt het sterkst naar voren in het optreden van de profeet. Feitelijk moeten ze gewoon doen wat God zegt en wat God wil.</p>

Ezechiël kan zich heel goed vinden in wat God zegt.

Van een ding kunnen we echter overtuigd zijn: Ezechiël kan zich helemaal vinden in de Woorden van God zoals ze aangetroffen worden op de boekrol. Als hij begint met eten wordt de boekrol in zijn mond namelijk zoet als honing. Ezechiël 3:3 *Hij zei tegen mij: Mensenkind, geef uw buik te eten, vul uw binnenste met deze rol, die Ik u geef. Toen at ik en hij werd in mijn mond als honing zo zoet.* Velen van ons zouden graag wat suiker toegevoegd willen zien wanneer gevraagd zou worden om een boekrol (papyrus=papier) op te eten. Maar het honingzoete slaat niet vooral op de verteerbaarheid in materiële, maar geestelijke zin. We komen die woorden in de Bijbel namelijk ook tegen in Psalm 19 en psalm 119. Het zijn beide Psalmen die de Thora bezingen. In zijn algemeenheid gaat het in de Thora om het Woord van God, maar het bijzondere is toch wel dat het hier gaat om de wetgeving. Psalm 19 en 119 bezingen de geboden, verordeningen en inzettingen van onze God. Psalm 19:8-12 *De wet van de HEERE is volmaakt, zij bekeert de ziel; de getuigenis van de HEERE is betrouwbaar, zij geeft de eenvoudige wijsheid. De bevelen van de HEERE zijn recht, zij verblijden het hart; het gebod van de HEERE is zuiver, het verlicht de ogen. De vreze des HEEREN is rein, zij houdt voor eeuwig stand; de bepalingen van de HEERE zijn waarachtig, met elkaar zijn zij rechtvaardig. Zij zijn begerenswaardiger dan goud, ja, dan veel zuiver goud; en zoeter dan honing en honingzeem uit de raat. Ook wordt Uw dienaar daardoor gewaarschuwd, in het houden ervan ligt groot loon.* Psalm 119 doet daar zo nodig nog een schepje boven op. Psalm 119 is een Alfabetpsalm. Met alle letters van het alfabet wordt de wijsheid van Gods gebod bezongen. Het gebod van God smaakt zoet, zoeter dan honing, zo prettig is het. Anderen worden er misschien kriegel van voor de gelovige is het heerlijk om bezig te zijn met Gods inzettingen en geboden. De Hebreeuwse letter 'mem' is aan de beurt. Psalm 11:97-104 *Hoe lief heb ik Uw wet! Hij is heel de dag mijn overdenking. Uw geboden maken mij wijzer dan mijn vijanden, want zij zijn voor eeuwig bij mij. Ik ben verstandiger*

dan al mijn leraren, want Uw getuigenissen zijn mij tot overdenking. Ik heb meer inzicht dan de ouderen, omdat ik Uw bevelen in acht genomen heb. Ik heb mijn voeten weerhouden van alle slechte paden, opdat ik mij aan Uw woord zal houden. Ik ben niet afgeweken van Uw bepalingen, want Ú hebt mij onderwezen. Hoe zoet zijn Uw woorden voor mijn gehemelte, zoeter dan honing voor mijn mond. Door Uw bevelen krijg ik inzicht, daarom haat ik elk leugenpad. Het boek Deuteronomium noemt als een van de meest elementaire dingen voor de mens, ons dagelijks brood. Maar er is iets wat nog fundamenteler is voor een mens en dat is Gods Woord. Deuteronomium 8:3 *Hij verootmoedigde u, Hij liet u hongerlijden en Hij liet u het manna eten, dat u niet kende en ook uw vaders niet gekend hadden, om u te laten weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond van de HEERE komt.* Bij alles wat er in het leven gebeurt zou Gods Woord ons kompas moeten zijn. Dat is elementair voor een goed en gezond leven. Zelfs tegenslagen en moeiten kun je op die manier een plaats geven. Met Gods Woord als richtlijn heeft een mens toekomst in dit leven en het leven dat komt. Opnieuw krijgt Ezechiël de opdracht om tot het huis van Israël te spreken. Op zich lijkt die aanmoediging onnodig omdat Ezechiël zich van harte kan vinden in wat God zegt. Toch zal het voor hem nog lastig genoeg blijken te zijn. Zoals gezegd, God vertegenwoordigen is een van de meest voorname taken die een mens op aarde kan toevallen, tegelijkertijd is het ook de zwaarste. Staat de profeet helemaal aan Gods kant dan kan men zich afvragen of het volk hem wel zal begrijpen. Staat hij aan het kant van het volk dan speelt de vraag of hij zelf de HEERE wel kan volgen. Staat de profeet tussen God en het volk in dan wordt hij van twee kanten getrokken. Het is niet direct een begerenswaardige job. Het is gewoon zwaar.

Het gebod van God smaakt zoet, zoeter dan honing, zo prettig is het voor de echtvaardige.

Er zijn veel manieren om onder de Bijbelse vermaning uit te komen.

Ik weet niet hoe het u is vergaan maar er is vermoedelijk geen gelovig mens of hij is wel eens gestruikeld over Gods geboden. Voor veel gelovigen is dit – gek genoeg – het moment waarop ze inzien hoe waardevol Gods geboden zijn. Gods gebod is goed, zegt het Oude Testament. Het is nuttig en aangenaam. Wie over geboden nadenkt erkent dat – bijvoorbeeld – liegen heel fout is. Niet alleen moet een mens blijven liegen wanneer hij zijn leugen niet openlijk toegeeft, maar hij wordt op zo'n manier ook onbetrouwbaar in het maatschappelijke leven, maar het gezinsleven lijdt er net zo goed onder. 'Als je elkaar niet meer vertrouwen kan', houdt echt samenleven wel een beetje op. Het is voor de vriendenkring, maar zeker ook voor een huwelijk funest als de leugen binnensluipt. En dan hebben we het nog niet eens over een rechtszaak waarbij iemand als getuige optreedt. Een onbetrouwbare getuige is het einde van het recht. God vindt dit zo'n belangrijk punt dat Hij er een van de tien geboden van heeft gemaakt. De overtreding van de geboden is niet iets wat men elkaar toewenst, maar – als God het geeft – kan het effect zijn dat een gelovig mens leert wat spijt is en berouw en bekering en ook helpt het hem of haar ook om tot het inzicht te komen – wat trouwens niet alleen voor dit gebod maar voor alle geboden van God geldt – dat het verstandig is om zich eraan te houden. Ezechiël is zich op de een of andere manier – misschien ook door schade en schande wijs geworden – ervan bewust geworden dat het van levensbelang is om Gods geboden te bewaren in dit leven. Misschien was er wel iemand die hem aansprak op zijn foute denkbelden of zijn verwerpelijke gedrag. Wanneer een gelovig mens eenmaal zover is, ziet hij met lede ogen dat medegelovigen zich soms wel heel gemakkelijk afmaken van de Bijbelse normen en waarden. Wanneer je – zelf aangesproken op je gedragen – tot inkeer bent gekomen, denk je misschien dat dit bij anderen ook zo werkt. Soms werkt het ook zo, zoals Nathan bij David gehoor

vond toen Nathan hem ongezoeten de waarheid vertelde over de echtbreuk en de moord die David op zijn geweten had. Maar we krijgen lang niet altijd een positieve reactie. Integendeel, vaak keert men zich af van degene wanneer die een ander aanspreekt op zijn foute gedrag of ideeën. Het wordt een mens lang niet altijd in dank afgenomen. In onze tijd is de reactie wisselend: Je hoort niet meer van iemand. Hij onttrekt zich aan het contact. Er komt geen gesprek. Er komt geen reactie. Andere mensen die zich niet willen bekeren kiezen voor weer een andere tactiek. 'De aanval is de beste verdediging', menen zij. Ze geven lik op stuk en zoeken naar dingen waarmee ze de ander kunnen aanvallen. Ezechiël komt nog andere reacties tegen. Misschien zeggen ze zoiets als: 'Zeg Ezechiël, wij weten het wel. Wij zijn het volk van God. Je kunt je beter tot de mensen in Babel richten. Met al die afgoden heb je genoeg werk de komende tijd. Misschien kun je nog een paar zieltjes winnen ook. Dan doe je in ieder geval nuttig werk in plaats van ons aan het hoofd te zeuren.' God zegt tegen Ezechiël dat hij zich er niets van moest aantrekken. Hij moet zijn verhaal niet veranderen en gewoon tot de Israëlieten blijven spreken. Ezechiël 3:4,5 *Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, ga, begeef u naar het huis van Israël en spreek tot hen met Mijn woorden. Want u wordt niet gezonden naar een volk met een onbegrijpelijke taal en een moeilijke spraak, maar naar het huis van Israël.*

Vaak keert men zich af van degene die een ander aanspreekt op zijn foute gedrag of ideeën.

Mensen met een andere achtergrond zouden meer openstaan voor de God van de Bijbel.

Het kan ook zijn dat ze stommetje spelen. Ze zeiden 'Ezechiël met alle respect hoor, maar we weten niet waar je het over hebt. We kunnen je niet echt goed volgen. Wat bedoel je met die woorden. We begrijpen er niet veel van.' Bij Jesaja lijkt zo'n situatie te spelen. Hij heeft ook te maken met een slecht begrip. Jesaja 28:9-12 *Wie kan Hij dan de kennis bijbrengen? Wie kan Hij dan het gehoorde doen begrijpen? Wie net van de moedermelk af zijn, wie net van de borst zijn afgehaald? Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een beetje, daar een beetje. Ja, met belachelijke klanken en in een andere taal zal Hij tot dit volk spreken, tegen wie Hij zei: Dit is de rust, geef de vermoeide rust, en dit is de verademing – maar zij wilden niet luisteren. 'De God van de regeltjes', dat was in die tijd misschien ook al een tegenwerping. Men moest er niets van hebben. Mensen hebben altijd wat. Het is te dik of te dun of te lang of te breed. Feit is dat ze gewoon niet willen luisteren. Een ander feit is dat God gewoon wil dat Zijn volk naar hem luistert en doet wat Hij zegt. En wie niet luistert heeft een probleem. Goed, de HEERE doet een stap naar de mensen toe. Hij wil het nog wel eens benadrukken, wat Hij reeds zei. De herhaling doet soms wonderen. Het begrijpen kan doorbreken – zoals ijzer kan buigen – als men op het aambeeld hamert. Ook wil de HEERE het best vereenvoudigen en het visualiseren. Ezechiël doet bijna niet anders dan met voorwerpjes zichtbaar maken wat hij – beter gezegd, wat God – wil zeggen. Maar of Ezechiël nu linksom gaat of rechtsom één ding blijft hetzelfde: ze begrijpen het niet. Ze willen het niet begrijpen. Ezechiël wordt gezonden naar het huis van Israël en niet naar mensen die een andere taal spreken. Ezechiël 3:6 .... *niet naar veel volken met een onbegrijpelijke taal en een moeilijke spraak, van wie u de woorden niet kunt verstaan. Als Ik u naar hen gezonden zou hebben, zouden die geluisterd hebben!* Sommige mensen zullen denken dat de HEERE dit zomaar zegt, maar dat is niet waar. Later – als de apostelen met het Evangelie bij het Joodse volk op een gesloten deur stuiten – gaan ze ermee naar de niet-Joden en die nemen de boodschap van God aan. Handelingen 18:5,6 *En nadat Silas en Timotheüs uit Macedonië gekomen waren, werd Paulus er door de Geest toe aangezet tegenover de Joden te getuigen dat Jezus de Christus is. Maar toen zij zich verzetten en lasterden, schudde hij het stof van zijn kleren en zei tegen hen: Uw bloed zij op uw hoofd, ik ben rein;**

vanaf nu zal ik naar de heidenen gaan. Hoewel zelfs het hoofd van de synagoge van Korinte tot geloof komt, zijn het toch voornamelijk niet-Joden die zich aansluiten bij de gemeente van Christus. Ook de Here Jezus – als Hij stuit op de harde harten in het Joodse land – heeft het idee dat mensen die niet van oorsprong bij het volk van God horen het er beter van af zouden brengen. *Matteus 11:20-22 Toen begon Hij de steden waarin de meeste krachten door Hem verricht waren, te verwijten dat zij zich niet bekeerd hadden: Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaida! Want als in Tyrus en Sidon de krachten gebeurd waren die in u plaatsgevonden hebben, dan zouden zij zich allang in zak en as bekeerd hebben. Maar ik zeg u: Het zal voor Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn op de dag van het oordeel dan voor u.* Voor de HEERE God is het niet goed te begrijpen waar de afkeer van het ware geloof bij Zijn eigen volk vandaan komt. Ze hebben een voorhoofd van staal en hun hart is van steen. *Ezechiël 3:7 Maar het huis van Israël wil naar u niet luisteren, omdat zij naar Mij niet willen luisteren, want heel het huis van Israël heeft een hard voorhoofd en zij zijn hardleers.*

Voor de HEERE God is het niet goed te begrijpen waar de afkeer van het ware geloof bij Zijn eigen volk vandaan komt.

De weerstand tegen het geloof en tegen de God van de Bijbel zit bij ieder mens.

God mag dit zeggen. Het volk Israël is Gods volk. Als wij dit oordeel over het Joodse volk overnemen, moeten we oppassen dat het niet racistisch klinkt of zelfs antisemitisch. Is er wat mis met het Joodse volk? Hebben zij vervelende trekjes die bij geen enkel ander volk gevonden worden? Zijn ze allergisch voor het geloof? Zijn het echt zulke notoire dwarsliggers? Ik meen dat deze kritiek van de HEERE op Zijn eigen volk ook anders te duiden is. Ik geef een voorbeeld. Een moeder zegt tegen haar zoontje: 'Jantje nu moet je wel je bordje leeg eten. In Afrika zouden de jongetjes in de rij staan voor zo'n bordje met voedsel.' Spreekt de moeder onzin? Nee. Zelfs als het niet lekker is klopt het vermoedelijk wel wat zij zegt. 'Honger maakt rauwe bonen zoet', zegt het spreekwoord. De jongetjes uit Afrika zouden het bordje leegeten en daarna aflikken om hun honger te stillen. Maar als deze moeder een jongetje uit Afrika zou adopteren, zou ze dan niet op dezelfde vervelende eigenschappen stuiten die ze nu bij haar eigen zoon aantreft? Geadopteerde kinderen gedragen zich vermoedelijk niet anders dan de eigen kinderen, een uitzondering daargelaten. Met andere woorden: Het gaat er niet om dat het Joodse volk niet deugt. Het gaat er om dat het volk van God een inwendig verzet kent tegen de Allerhoogste dat zijn weerga niet kent. Wie de HEERE ook tot volk had aangenomen, Hij zou onvermijdelijk stuiten op die vreemde onverklaarbare weerstand bij Zijn volk tegen het geloof. De zondeval van Adam en Eva was al geheel onverwacht en onverklaarbaar – en dat terwijl het hier mensen betreft die behoorden tot de goede schepping – laat staan mensen die verloren liggen in schuld en die in de greep van de boze zijn. Het slechtste in de mens komt boven, wanneer hij nadert tot God. We lijken als mens veel op de drenkeling die zijn redder mee de diepte in dreigt te slepen in plaats van zich over te geven aan degene die te hulp is geschoten. Het is niet de Joodse gemeenschap die heel slecht uit de peiling komt, maar het is Gods volk dat bijzonder matig scoort. Dat is niet alleen in de tijd van het Oude Testament het geval. In de tijd van de Here Jezus is het niet anders. Niet alleen wijzen ze de Here Jezus collectief af als de door God gezonden Messias, maar ook het Evangelie – dat nog wel in de eerste plaats aan hen verkondigd wordt – vindt maar heel weinig gehoor. Tweemaal wordt de uitgestoken hand van God door Gods oude volk afgeslagen. Natuurlijk past dat ook wel weer in Gods verlossingsplan voor de wereld, maar dat is een ander verhaal. De apostel Paulus merkt op dat de HEERE God gebruikt maakt van de afwijzing – waar het Evangelie bij het Joodse volk op stuit – om er mee naar de niet-Joden te gaan. *Romeinen 11:11,12 Ik zeg*

*dan: Zijn zij soms gestruikeld met de bedoeling dat zij vallen zouden? Volstrekt niet! Door hun val echter is de zaligheid tot de heidenen gekomen om hen tot jaloersheid te verwekken. Als dan hun val voor de wereld rijkdom betekent en het feit dat zij achteropkomen rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid. God heeft Zijn oude volk niet opzettelijk laten struikelen – dat is geheel aan henzelf te wijten – maar de HEERE maakt er wel gebruik van om met het Evangelie naar de niet-Joden te gaan. Zo werkt het negatieve – de afwijzing van het Evangelie door Gods oude volk – toch nog iets positiefs uit, namelijk de acceptatie van veel niet-Joden. Omdat de Joodse gemeenschap het heil verkwanselt is hun uitgangspositie te vergelijken met die van de niet-Joden. Het oordeel over de mens – dat Paulus begin Romeinen 3 uit het Oude Testament destilleert – is namelijk ook op hen van toepassing. ‘Er is niemand die goed is ook niet één.’ Niemand die een streepje voor heeft. We moeten het allemaal – Jood of heiden – hebben van de goedheid van God over ons in Jezus Christus, die voor goddelozen en zondaars gestorven is. Dat is dan ook het licht dat de apostel aan het einde ziet gloren. God zal – na de wereld te zijn overgetrokken met het Goede Nieuws – terugkeren tot het Joodse volk om althans sommigen uit hen te redden als slotakkoord van de geschiedenis. Romeinen 11:25 *Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van dit geheimenis (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid van de heidenen is binnengegaan.* Wat doet de weerstand van Gods volk met een mens? Het is heel lastig. Dan kun je profeet zijn maar de woorden van God hebben als het ware een klankkast nodig zoals een snaar een gitaar nodig heeft om te klinken. Ontbreekt de houten klankkast dan komt er geen lied, geen muziek. Voor degene die Gods Woorden spreekt is dat heel lastig want het Woord van God vraagt om geloof. Als het geloof uitblijft vallen de woorden als dode vogels op de grond. De profeet zou het gevoel kunnen krijgen dat hij het niet kan, dat het aan hem ligt of aan God. ‘Het werkt niet’, zal hij denken. Hij zou gemakkelijk van slag kunnen raken, maar God maakt dat het – ogenschijnlijk in ieder geval – niets met hem doet. Ezechiël krijgt net zo’n harde kop als zijn volksgenoten. Sterker zijn voorhoofd wordt van diamant. Harder dan een diamant kan een voorwerp niet zijn. Diamant moet met diamant geslepen worden. Ezechiël 3:8,9 *Zie, Ik zal uw gezicht even hard maken als hun gezicht, en uw voorhoofd even hard als hun voorhoofd. Uw voorhoofd zal Ik maken als diamant, harder dan steen. Wees niet bevreesd voor hen en wees niet ontsteld voor hun blik, want zij zijn een opstandig huis!**

De profeet zou het gevoel kunnen krijgen dat hij het niet kan, dat het aan hem ligt of aan God.

De cherubs bezingen Gods grootheid.

Zo voor het oog doet de reactie van het Joodse volk Ezechiël niet veel. Maar in zijn hoofd spookt het en zijn hart gaat te keer. Ezechiël mag het dan allemaal van God op een briefje gekregen hebben en ogenschijnlijk onaangedaan zijn boodschap te doen, maar God wil niet dat het hem niet raakt. Hij moet zich de boodschap van de HEERE eigen maken. Zijn hart moet er vol van worden en zijn gedachten moeten erdoor aan het werk gezet worden. Ezechiël 3:10 *Verder zei Hij tegen mij: Mensenkind, al Mijn woorden die Ik tot u spreek, neem ze op in uw hart en luister ernaar met uw oren.* De boodschap van God is niet iets wat regelrecht van Gods mond naar die van Ezechiël gaat. Nee, het gaat door hem heen. Hij is er blij mee. Hij herkent zich er helemaal in. Hoewel de HEER op zoek is naar iemand die Zijn Woorden onveranderd doorgeeft, zoekt de HEER een mens, een persoon, niet een machine. Dit gezegd zijnde moeten we er meteen aan toevoegen dat God de profeet nogmaals de opdracht geeft om Gods verhaal te vertellen aan de ballingen en er niet zelf mee vandoor te gaan. Ezechiël 3:11 *Ga, begeef u naar de ballingen, naar uw volksgenoten en, of zij luisteren, of dat niet doen, spreek tot hen en zeg tegen hen: Zo*

zegt de Heere HEERE! De HEERE God kent Zijn pappenheimers, als we dat van Ezechiël mogen zeggen. Aan alle instructies en de vele herhalingen merkt de Bijbellezer vanaf het begin dat de HEERE God moeilijkheden verwacht als Ezechiël geconfronteerd wordt met de weerstand van Gods volk. Die moeilijkheden komen er ook. Maar Ezechiël zou anders zijn dan Mozes en Jeremia en Jona, profeten die met allerlei bezwaren kwamen. Dat is ook zo. Althans op het eerste gezicht. Ezechiël laat geen protest horen. Het is meer een binnenvetter. Hij zegt niet wat er in hem omgaat, maar binnenin hem stormt het. We lezen in Ezechiël 3:14 *en ik ging weg, bitter bedroefd en hevig ontdaan, en de hand van de HEERE was zwaar op mij.* Hij was verdrietig en heel boos. Het is wel te begrijpen. Zeker wanneer een mens zoals Ezechiël de HEERE God ontmoet in Zijn heerlijkheid en macht. Als de profeet vervolgens hoort dat God verwacht op tegenstand te stuiten bij Zijn eigen volk. En wanneer hij het tot zich door laat dringen wat de HEERE van hen zegt: 'Ze zijn een opstandig volk met een hard voorhoofd en een hard hart. Dan is het – voor iemand die aan Gods kant staat – misschien wel onbegrijpelijk dat zijn volksgenoten Die grote en machtige God weerstaan. Hoe durven ze. Het krijgen ze dit in hun harde hoofden. Wie doet zo iets. En wanneer je dan Gods bewogenheid ziet en het respect dat God ondanks alles aan Zijn volk verleent, dan – in ieder geval werkt het zo bij Ezechiël – grijpt het hem aan. En weet je wat? Hij gaat helemaal niets tegen die mensen zeggen. Hij laat ze in hun sop gaarkoken. Hij heeft er helemaal geen zin meer in. Het is niet alleen iets wat hij wel of niet wil, maar het is misschien meer wat hem overkomt. Om iets te noemen. Ezechiël wordt door de Geest opgenomen in de wolkenwagen van de HEERE. Aan den lijve ondervindt de profeet de grootheid en de Almacht van God. Hij is er getuige van hoe de engelen de heerlijkheid van God bezingen. Ezechiël 3:12 *Toen hief de Geest mij op en ik hoorde achter mij een geluid van een groot gedreun: Geloofd zij de heerlijkheid van de HEERE vanuit Zijn plaats!* Hoor je dat? De engelen bezingen de grootheid van God. Kom daar eens om bij Zijn volk. Altijd en overal bezingen de cherubs de lieflijkheid en macht van God. Bij de roeping van Jesaja zongen de Serafs: *Heilig, heilig, heilig is de HEERE van de legermachten; heel de aarde is vol van Zijn heerlijkheid!* Jesaja 6:3 Bij de aankondiging van de geboorte van Gods Zoon Jezus Christus heffen de engelen ook een lied aan vanuit de hemel. Lucas 2:13,14 *En plotseling was er bij de engel een menigte van de hemelse legermacht, die God loofde en zei: Eer zij aan God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen.* En in de hemel zijn het de Cherubs die Gods lof verheffen. Openbaring 4:8 *En de vier dieren hadden elk voor zich zes vleugels rondom, en vanbinnen waren die vol ogen. Ze hadden geen rust en zeiden dag en nacht: Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was, Die is, en Die komt!* Wanneer je – zoals Ezechiël – zo dicht bij het vuur zit, doet alles koud aan wat daar niet in de buurt komt en zeker het verzet van Gods eigen volk is niet alleen onverklaarbaar maar ook onuitstaanbaar. Het moet werkelijk een schok zijn voor de profeet. Zeker, de heerlijkheid van de HEERE was nog nooit zo sterk op zijn netvlies gekomen maar ook het verzet van zijn volksgenoten was hem nog nooit zo koud op het lijf gevallen. Hij wordt door de Geest thuisgebracht – bij wijze van spreken – maar hij gaat aan dat volk niets vertellen, helemaal niets. Hij heeft het al met ze gehad voordat hij goed en wel begonnen is. Maar terwijl hij zelf zijn hart afsluit voor zijn eigen volk en zijn lippen op elkaar perst, voelt hij zwaar de druk van God om zijn mond te openen. Ezechiël 3:13 *En ik hoorde het geluid van de vleugels van de levende wezens die elkaar raakten, het geluid van de wielen vlak bij hen en het geluid van een groot gedreun. Toen hief de Geest mij op en voerde mij weg en ik ging weg, bitter bedroefd en hevig ontdaan, en de hand van de HEERE was zwaar op mij.* Zoals David door de HEERE op zijn nek gezeten wordt als hij zijn zonden voor God verbergt (Psalm 32:4) zo zet God Ezechiël onder druk om zijn verhaal te doen. Maar de profeet zwijgt. Hij houdt dit zeven dagen vol. Zeven dagen zit Ezechiël midden tussen de ballingen en hij zwijgt als het graf. Ze kijken elkaar veelbetekenend aan. Wat heeft hij? Niemand weet het. De profeet weet het. Maar die zegt

niets. Ezechiël houdt het zeven dagen vol. Je kunt ook zeggen: God gunt hem zeven dagen. Zeven het getal van de volheid. 'Nou is het genoeg,' zei God. Ezechiël 3:15 *Zo kwam ik bij de ballingen van Tel-Abib, die bij de rivier de Kebar woonden. Ik verbleef waar zij woonden. Ik verbleef daar ontzet in hun midden, zeven dagen.*

Zoals David door de HEERE op zijn nek gezeten wordt als hij zijn zonden voor God verbergt (Psalm 32:4) zo zet God Ezechiël onder druk om zijn verhaal te doen.

God stelt Ezechiël aan tot wachter over het huis van Israël.

Misschien dacht Ezechiël dat God wel blij zou zijn met zijn reactie. Eindelijk iemand die aan Gods kant stond. Het tegendeel bleek het geval. De HEERE was niet erg ingenomen met de zwijgende profeet. Zeker, de HEERE was niet op zoek naar iemand die mechanisch de bevelen zou opvolgen. De HEERE wilde dat Ezechiël Gods Woorden zich eigen maakte. Het moest iets van hemzelf zijn. De profeet moest weten wat hij vertelde. Hij moest er ook persoonlijk achter staan. Dat mag allemaal waar zijn, maar de HEERE is niet gecharmeerd van dienstweigering. Hoe je het ook wendt of keert – de profeet was uit zijn doen. Hij voelde collectieve schaamte voor God – dat mag allemaal waar zijn – feit is dat Ezechiël niet deed wat God hem had opgedragen. Hij moest zeggen: 'Zo spreekt de HEERE' en dat liet hij achterwege. Sterker, hij zei helemaal niets. Hij kon niets zeggen. Het gevolg is dat de HEERE de profeet ter verantwoording roept. Er komt een nieuwe instructie. God zet sancties op de profetie. Ezechiël kan niet naar believen spreken en zwijgen. Hij moet spreken. Als hij de goddeloze en de rechtvaardige – die het Bijbelse pad verlaat – niet waarschuwt, dan houdt God de profeet medeverantwoordelijk voor de gevolgen. Het is niet meer en niet minder dan 'moord' – *zijn bloed zal Ik van uw hand eisen* – wat hem in zo'n geval ten laste gelegd wordt. God stelt Ezechiël aan tot wachter over het huis van Israël. Ezechiël 3:17 *Mensenkind, Ik heb u aangesteld tot wachter over het huis van Israël. Wanneer u uit Mijn mond een woord hoort, moet u hen namens Mij waarschuwen.* God wil dat de mens gewaarschuwd wordt. Wat hij met de waarschuwing doet is zijn zaak. Maar de HEERE wil niet op zijn geweten hebben dat een mens zomaar de eeuwige dood tegemoet gaat. Hij moet wel weten wat hij doet. Iemand moet hem zeggen dat hij niet goed bezig is. Dat geldt van de goddeloze die een foute weg bewandelt, maar ook van de rechtvaardige die de verkeerde afslag neemt. Iemand moet die lui vertellen dat het niet deugt en dat ze daarmee verkeerd uitkomen. Ze moeten weten wat de gevolgen zijn. De HEERE wil niet dat ze later kunnen zeggen 'dat ze nergens van wisten' en 'dat niemand hen ooit verteld heeft dat ze zich op een doodlopende weg bevonden.' Ezechiël 3:18-21 *Als Ik tegen de goddeloze zeg: U zult zeker sterven, en u hebt hem niet gewaarschuwd en u hebt niet gesproken om de goddeloze voor zijn goddeloze weg te waarschuwen om hem in het leven te behouden: die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar Ik zal zijn bloed van uw hand eisen. Maar u, als u de goddeloze waarschuwt en hij zich niet van zijn goddeloosheid en van zijn goddeloze weg bekeert, zal hij in zijn ongerechtigheid sterven, maar u hebt uw leven gered. En als een rechtvaardige zich van zijn gerechtigheid afwendt en onrecht begaat en Ik een struikelblok voor hem leg, zal hij sterven. Omdat u hem niet gewaarschuwd hebt, zal hij in zijn zonde sterven. Zijn rechtvaardige daden die hij gedaan heeft, zullen niet meer in herinnering gebracht worden, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen. Maar u, als u de rechtvaardige waarschuwt, opdat de rechtvaardige niet zondigt, en hij inderdaad niet zondigt, zal hij zeker in leven blijven omdat hij gewaarschuwd is, en hebt u uw leven gered.* Het is niet niets wat de HEERE hier tegen Ezechiël zegt. Hij moet wel. Hij wordt beschouwd als de wachter van de stad. Die moet de stad waarschuwen als de vijand nadert. Opmerkelijk genoeg gaat het – als het er op aankomt – ook over een stad: Jeruzalem. Die stad staat of valt bij de zonde of de bekering

van het volk. Men zou kunnen zeggen dat dit van de ballingen in mindere mate geldt. Dat is waar, maar geloof maar dat de mentaliteit van de ballingen en de verhalen die daar de ronde doen en of er al dan niet sprake is van terugkeer tot de HEER van invloed is op het thuisfront. Het is een heel ander verhaal wanneer men zich bekeert en met berouw en schaamte terugziet op het leven zoals men dat tot op dat moment leidde, dan te roepen dat men binnen twee jaar weer terug zou gaan naar Jeruzalem. Hoezo twee jaar? Zeventig jaar heeft de HEERE voor uitgetrokken om Zijn volk tot erkenning te brengen van schuld en te komen tot inkeer. Nee de mentaliteit was helemaal niet goed in Juda en Jeruzalem niet, maar ook onder de ballingen was de stemming niet goed. Sommige mensen zullen geschrokken zijn van de ernst van de situatie. Dit verhaal liegt er niet om; het gaat om leven of dood; sterker het gaat om eeuwig leven of eeuwige dood. Zou de HEERE onze God zo zijn dat Hij mensen dit aandoet? Het is de vraag wie wat aandoet? Doen de mensen het zichzelf niet aan? Ze weten toch hoe de vlag er voorstaat. Ze hebben NB een Verbond met God gesloten op grond van de tien geboden. Dan weet je toch wat er van je gevraagd wordt? Wie licht tilt aan de menselijke verantwoordelijkheid vergist zich heel erg. Let bijvoorbeeld eens op de rechtvaardige die de verkeerde afslag neemt. Wij hebben de neiging om te zeggen dat God de goede daden van de man of vrouw niet vergeet, maar daarin vergissen we ons dus blinkbaar. We worden als mens afgerekend op de laatste periode van ons leven. Dan kun je dus een heel leven goed en eerlijk geleefd hebben; als je het laatste stukje een andere weg inslaat wordt die weg je fataal. Dat is wat God zegt: *Zijn rechtvaardige daden die hij gedaan heeft, zullen niet meer in herinnering gebracht worden.* Hier zullen de dominees – die de neiging hebben om rondom een overlijden vrijkaartjes uit te delen voor de eeuwigheid – van opkijken. Misschien is God iets strikter dan men denkt. Iets strikter? God zegt namelijk nog iets over de rechtvaardigen die van Hem afwijken. Hij zal hen opzettelijk laten struikelen. *En als een rechtvaardige zich van zijn gerechtigheid afwendt en onrecht begaat en ik een struikelblok voor hem leg, zal hij sterven.* Hopelijk volgt er een heilzame correctie op de huidige neiging om alles te vergoelijken en iedereen maar binnen te halen in de hemel. De mensen zouden het idee kunnen krijgen dat de God van de Bijbel een God is Die alles door de vingers ziet, maar het tegendeel blijkt het geval.

Misschien is God strikter dan wij vaak denken.

God respecteert de persoonlijk verantwoordelijkheid van de mens.

Opmerkelijk is het respect dat God aan de dag legt voor iemand als Ezechiël. Het kan niet ontkend worden dat de profeet in spé veel instructies krijgt – inclusief sancties – maar het is en blijft Ezechiëls keuze om God te gehoorzamen. Het is en blijft zijn eigen verantwoordelijkheid. Hij weet heel goed wat God van hem verwacht, maar hij blijft de kapitein op zijn eigen schip. Hij kan er onderuit – niet gemakkelijk – maar hij kan zijn eigen agenda trekken als hij wil. Datzelfde geldt van de volksgenoten van Ezechiël. God respecteert de verantwoordelijkheid en de eigen keuze van de mensen die tot Gods volk behoren. Ieder mens heeft de vrijheid zichzelf te ruïneren of te kiezen om God te gehoorzamen. Het enige wat God wil en via de profeet realiseert is dat zijn volksgenoten gewaarschuwd worden. God houdt van die mensen. Het is Zijn eigen volk. God wil niet de dood van de zondaar, maar ziet veel liever dat hij zich bekeert en dat het goed met hem komt. Om die reden laat de HEERE de mensen aanspreken op hun zonden. Ze moeten er zelf voor kiezen om rekening te houden met God, of niet. Het is aan hen, zegt de HEER bij herhaling. Ons hoofdstuk eindigt ermee. Ezechiël 3:27 *Wie luistert, laat hij luisteren. Wie dat nalaat, laat die het maar nalaten, want zij zijn een opstandig huis!* Het gaat wel ergens over. Een ding is duidelijk, de HEER heeft er weinig fiducia in. Toch geeft Hij het niet op. Hij blijft het belangrijk vinden dat

die mensen gewaarschuwd worden. De HEERE heeft ook de verstokte zondaar lief. Er is niemand die de HEERE dood wenst, integendeel. God wil dat die mensen gered worden want daar gaat het over. Het gaat hier om redding of verloren gaan. God stelt Ezechiël aan als wachter over Zijn volk. In principe was hij dat natuurlijk al. Hij moest de mensen namens God waarschuwen. Met de term wachter komt er een sanctie bij voor het geval Ezechiël het laat afweten. De term 'wachter' voor profeet is niet helemaal nieuw. Jesaja kreeg ook die aanstelling namens God. Jesaja 21:6,8,11 met het beroemde *Wachter wat is er van de nacht?* In de Bijbel is het niet alleen 'normaal' dat je elkaar aanspreekt op de verantwoordelijkheid jegens de HEERE, maar het wordt vanaf het begin als een soort heilige plicht gezien. De opmerking van Kaïn 'Ben ik mijn broeders hoeder' (Genesis 4:9) is dus een hele foute opmerking, want het antwoord is 'Ja'. Ja natuurlijk. Met dien verstande dat het jouw verantwoordelijkheid is – wanneer je de ander een verkeerde weg op ziet gaan – om die ander te waarschuwen. Het is aan de ander om zich om te keren en de goede weg te zoeken. In de Bijbel wordt dit zeker gevoeld door alle mensen die een bijzondere verantwoordelijkheid van God hebben gekregen. Zo maakt de profeet/rechter Samuël aan het eind van zijn carrière de balans op van zijn leven en werk als Rechter van Israël. Hij heeft een voorbeeldfunctie. Samuël laat het volk meekijken of hij zich zelf eerlijk beoordeelt. 1 Samuël 12:2-5 *En nu, zie, de koning gaat u voor; ik ben oud en grijs geworden, en mijn zonen, zie, zij zijn onder u. Ik ben u van mijn jeugd af tot op deze dag voorgegaan. Zie, hier ben ik, leg getuigenis tegen mij af in de tegenwoordigheid van de HEERE en in de tegenwoordigheid van Zijn gezalfde: van wie heb ik een rund afgenomen, van wie heb ik een ezel afgenomen, wie heb ik onderdrukt, wie heb ik mishandeld, uit wiens hand heb ik zwijggeld aangenomen om mijn ogen voor hem te sluiten? Dan zal ik het u teruggeven. Toen zeiden zij: U hebt ons niet onderdrukt, u hebt ons niet mishandeld en u hebt uit niemands hand iets genomen. Toen zei hij tegen hen: De HEERE is getuige tegen u, en Zijn gezalfde is op deze dag getuige, dat u bij mij niets gevonden hebt. En het volk zei: Hij is getuige. Samuël laat het volk gaan, maar – en dan komt het – niet voordat hij hen gewaarschuwd heeft om niet te zondigen tegen de HEERE. Bij de apostel Paulus zien we iets vergelijkbaars. Zo kijkt ook de apostel Paulus samen met een delegatie uit de kerk van Efese terug op zijn optreden in de gemeente. Die mensen – die van God een bijzondere positie ontvingen – namen hun werk bijzonder serieus. Handelingen 20:26 *Daarom betuig ik u op de huidige dag dat ik rein ben van het bloed van u allen.* Hoewel dit – elkaar bemoedigen en vermanen – behoort tot de bijzondere opdracht van de apostelen, maakt de Heere Jezus alle gemeenteleden verantwoordelijk voor elkaar. Matteus 18:15-17 *Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen. Maar als hij niet naar u luistert, neem er dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat. Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn.* Sommige mensen beweren dat Ezechiël de individu heeft uitgevonden. Ze komen op die gedachten door o.a. deze teksten die we vinden in Ezechiël 3. Terwijl we van Jeremia en Jesaja de indruk krijgen dat ze tot het hele volk spreken – min of meer als collectief – spreekt Ezechiël de mensen aan op hun persoonlijke verantwoordelijkheid. De suggestie is deze; De poort naar de hemel laat geen volksstammen door maar mensen, één voor één. Er is sprake van 'de goddeloze' en 'de rechtvaardige'. Het gaat om individuele mensen. Ook al is de zonde wijd verspreid onder Gods volk, hij wordt gedaan door ieder mens persoonlijk. Of Ezechiël de uitvinder is van de individu laten we maar even in het midden, feit is dat niet Ezechiël maar de HEERE aan het Woord is. Als er iemand is Die overschakelt van de menigte op de mens, van het collectivum op de individu dan is het de HEERE Zelf. Er zijn in het boek Ezechiël trouwens meer Woorden van God die in deze richting wijzen. Denk bijvoorbeeld aan het*

spreekwoord dat het volk niet meer mag gebruiken. Het spreekwoord 'de ouders hebben rabarber gegeten en de tanden van de kinderen zijn ruw geworden.' God wil niet dat men dit nog langer als spreekwoord gebruikt omdat Hij ieder mens persoonlijk verantwoordelijk houdt voor zijn leven. Men kan de verantwoordelijkheid niet afschuiven op de vorige generatie. Mogelijk hoort de persoonlijke verantwoordelijkheid bij de aanzetten tot het Nieuwe Verbond waarbij de verzoening maar ook de Heilige Geest wordt toegezegd aan ieder gelovig mens persoonlijk. Mensen die een hart van steen hadden, krijgen een nieuw hart, een nieuwe Geest in hun binnenste.

De opmerking van Kaïn 'Ben ik mijn broeders hoeder?' (Genesis 4:9) is een hele foute opmerking, want het antwoord is natuurlijk 'Ja'.

De eerste stappen op de weg van de profetie voor Ezechiël.

Alle begin is moeilijk. In ons hoofdstuk treffen we een Ezechiël aan in een zeer wisselende decor. De ene keer zit hij te midden van zijn volksgenoten en zwijgt hij zeven dagen. Vervolgens horen we dat God hem tot *wachter* roept en wordt er een sanctie gezet op spreken. Ezechiël mag niet zwijgen. Hij moet het Woord van God brengen. God houdt hem verantwoordelijk voor de dood van de goddeloze en de dwalende rechtvaardige als hij dat soort mensen niet waarschuwt voor de consequenties. De HEERE verschijnt hem persoonlijk zoals Hij ook verschenen was bij de rivier de Kebar. Ezechiël 3:22-24 *De hand van de HEERE was daar op mij en Hij zei tegen mij: Sta op, vertrek naar de vallei en daar zal Ik met u spreken. Ik stond op en vertrok naar de vallei, en zie, daar stond de heerlijkheid van de HEERE, zoals de heerlijkheid die ik gezien had bij de rivier de Kebar. En ik wierp mij met mijn gezicht ter aarde. Toen kwam de Geest in mij en deed mij op mijn voeten staan.* Ezechiël loopt volgens de HEERE het gevaar dat zijn volksgenoten hem met touwen in zijn huis vastbinden. De volksgenoten willen gevrijwaard blijven van de kritiek die ze van de profeet krijgen. Ze zijn het beu om voortdurend het oordeel van God te horen. Ze zijn van plan om de profeet huisarrest te geven. Ezechiël 3:24,25 *Hij sprak met mij en zei tegen mij: Ga naar binnen, sluit u op binnen in uw huis. En wat u betreft, mensenkind, zie, zij zouden touwen om u heen slaan en u daarmee binden. Daarom moet u zich niet in hun midden begeven.* God is die mensen echter voor. De HEERE maakt dat de profeet niet langer kan spreken. Hoewel sommigen hun wenkbrauwen zullen fronsen is dit toch een reactie van de HEERE die Gods handelen typeert. 'Jullie willen de profeet niet horen – zegt de HEERE bij wijze van spreken – weet je wat, Ik zorg ervoor dat jullie de profeet niet langer kunnen horen. Het is jullie eigen schuld dat Ik hem de mond snoer. Ik heb Ezechiël gezonden om jullie te redden, maar als jullie daar niet van gediend zijn dan maar niet. Dan trek ik mijn boodschapper terug. Dan is het jullie eigen schuld als je verloren gaat. Ezechiël 3:26 *Uw tong zal Ik aan uw gehemelte doen kleven, zodat u stom wordt en u voor hen niet kunt zijn als iemand die bestraft, want zij zijn een opstandig huis!* Een ding is duidelijk; God staat achter Zijn profeet. Ezechiël heeft gesproken tot zijn volksgenoten en het wordt hem niet in dank afgenomen. God zorgt er vervolgens persoonlijk voor dat Ezechiël voor kortere of langere tijd niet kan spreken. Hoe lang dit duurt is niet helemaal duidelijk, maar het is zeker niet voor altijd. Want vervolgens krijgt Ezechiël een nieuwe instructie waarin de HEERE zegt: 'Als Ik met je spreek, moet je je mond openen en Mijn woorden doorgeven aan je volksgenoten.' Verder is het aan henzelf om er al of niet naar te luisteren. Ezechiël 3:27 *Maar als Ik met u spreek, zal Ik uw mond openen en zult u tegen hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE: Wie luistert, laat hij luisteren. Wie dat nalaat, laat die het maar nalaten, want zij zijn een opstandig huis!* Tot nu toe hebben we de tekst gevolgd zonder een goede verklaring te krijgen voor het sterk wisselende decor waarin het spreken van Ezechiël afgewisseld wordt met zijn zwijgen. Wat is er vermoedelijk gebeurd?

Een reconstructie.

1. De profeet heeft de Woorden van de HEERE tot zich genomen. Hij kan zich er helemaal in vinden.
2. Ezechiël wordt door de HEERE teruggebracht naar de plaats waar hij en de ballingen in Babel woonden.
3. Ezechiël is zo verdrietig en boos op zijn volksgenoten dat hij zeven dagen lang zwijgt. (Hij was erg onder de indruk van de verschijning van de HEERE en hij vond de opstandigheid van zijn volksgenoten onverteerbaar. Hij wilde niet spreken of hij kon niet spreken. Zeven dagen lang zweeg hij als het graf.)
4. Zeven dagen lang wordt er een ware strijd in het hart en de gedachten van Ezechiël gevoerd. (Hij was boos en verdrietig. Ezechiël wilde niets zeggen, maar – zo lezen we – *‘Gods hand drukte zwaar op hem.’* Met andere woorden: God was het er totaal niet mee eens. De HEERE wilde dat zijn profeet sprak. Dat was de hele opzet van de roeping. De mensen moesten horen dat ze fout zaten. God wilde hen waarschuwen en tot de orde roepen. Maar als de profeet zwijgt wordt dit lastig.)
5. Na zeven dagen vindt de HEERE het welletjes en verbindt hij een sanctie aan de roeping van Ezechiël. Hij stelt hem aan als *wachter* van Israël.
6. Nu móet Ezechiël wel praten. De profeet doet dat nu ook. (En wat krijg je dan? Ezechiël is wat dat betreft net een mens: Eerst wil hij niets zeggen en houdt hij zijn lippen stijf op elkaar. Vervolgens houdt hij nooit meer op met praten. Hij wrijft het ze in. Heel menselijk, dat wel. Ezechiël vliegt van het ene uiterste in het andere.)
7. Eerst wil hij niets zeggen en vervolgens weet hij van geen ophouden. Zodra hij een volksgenoot ontwaart begint hij tegen hem of haar uit te pakken wat de HEERE allemaal gezegd heeft enz enz. De mensen worden horendol van de man. (Zeker wanneer je toch niet van plan bent om je leven te veranderen is het aanhoren van Gods oordelen buitengewoon vervelend. Zo iets kun je misschien even verdragen, maar als de goede man niet ophoudt hebben ze er al gauw genoeg van. ‘Laat die man zijn mond houden. Kunnen we hem de mond niet snoeren?’ Ze zijn van plan hem naar zijn huis te brengen en hem op te sluiten en met grote touwen vast te binden, zodat hij zijn huis niet meer uit kan.)
8. Ezechiël moet van God naar zijn huis gaan en binnen blijven. Hij moet niet meer naar zijn volksgenoten toegaan. Hoewel de HEERE dat ook wel vindt – dat Ezechiël het een beetje overdrijft – reageert de HEERE toch vooral op de volksgenoten die niet openstaan voor Gods Woorden.
9. In plaats van een woordenvloed te zijn, maakt de HEERE de profeet stom. Hij kan niet meer praten. Als op die manier de rust is weer gekeerd heeft de HEERE een nieuwe – en voorlopig laatste – instructie voor de profeet.
10. Ezechiël moet niet te pas en te onpas spreken. Alleen als de HEERE een Woord voor hem heeft, moet hij dat Woord van de HEERE doorgeven aan zijn volksgenoten. Dat Woord. Niet meer en niet minder.

Inmiddels is dit de tiende instructie die de profeet ontvangt voordat hij goed en wel aan het werk is. De HEERE wil niet voor verrassingen komen te staan.

De 10 instructies die Ezechiël van God ontvangt.

Ezechiël moet	Ezechiël	Instructie
1. namens God tot zijn volksgenoten spreken.	2:3	Hij zei tegen mij: Mensenkind, Ik zend u naar de Israëlieten, naar die opstandige volken, die tegen Mij in opstand zijn gekomen.
2. alleen doorgeven wat God zei.	2:4	U moet tegen hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE.
3. niet bang zijn voor de mensen.	2:6	Maar u, mensenkind, wees niet bevreesd voor hen, wees niet bevreesd voor hun woorden.
4. rekening houden met stevige tegenwerking.	2:7	Maar u moet Mijn woorden tot hen spreken, of zij luisteren of dat niet doen, want zij zijn opstandig!
5. zich niet laten infecteren door de boosheid van de volksgenoten.	2:8	Maar u, mensenkind, luister naar wat Ik tot u spreek. Wees niet opstandig, zoals dit opstandige huis.
6. niets toevoegen aan Gods Woorden en er niets aan afdoen.	3:1	Daarna zei Hij tegen mij: Mensenkind, eet wat u aantreft. Eet deze rol op, ga, spreek tot het huis van Israël.
7. naar zijn volksgenoten toegaan.	3:4	Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, ga, begeef u naar het huis van Israël en spreek tot hen met Mijn woorden.
8. zich de woorden van God ook zelf eigen maken met verstand en hart.	3:10	Verder zei Hij tegen mij: Mensenkind, al Mijn woorden die Ik tot u spreek, neem ze op in uw hart en luister ernaar met uw oren.
9. Gods waarschuwing doorgeven anders ziet het er slecht voor hem uit.	3:17	Mensenkind, Ik heb u aangesteld tot wachter over het huis van Israël. Wanneer u uit Mijn mond een woord hoort, moet u hen namens Mij waarschuwen.
10. niet te pas en te onpas Gods Woorden doorgeven, maar alleen als God spreekt.	3:27	Maar als Ik met u spreek, zal Ik uw mond openen en zult u tegen hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE: Wie luistert, laat hij luisteren. Wie dat nalaat, laat die het maar nalaten, want zij zijn een opstandig huis!

1 Daarna zei Hij tegen mij: Mensenkind, eet wat u aantreft.	Eet deze rol op, ga,	spreek tot het huis van Israël.
		
3 Toen at ik en hij werd in mijn mond als honing zo zoet.	5 Want u wordt niet gezonden naar een volk met een onbegrijpelijke taal en een	6 niet naar veel volken met een onbegrijpelijke taal en een moeilijke spraak, van wie u de woorden niet kunt verstaan. Als

	<p>moeilijke spraak, maar naar het huis van Israël,</p>	<p>Ik u naar hen gezonden zou hebben, zouden die geluisterd hebben!</p>
		
<p>7 Maar het huis van Israël wil naar u niet luisteren, omdat zij naar Mij niet willen luisteren, want heel het huis van Israël heeft een hard voorhoofd en zij zijn hardleers.</p>	<p>10 Verder zei Hij tegen mij: Mensenkind, al Mijn woorden die Ik tot u spreek, neem ze op in uw hart</p>	<p>en luister ernaar met uw oren.</p>
		
<p>12 Toen hief de Geest mij op en ik hoorde achter mij een geluid van een groot gedreun: Geloofd zij de heerlijkheid van de HEERE vanuit Zijn plaats!</p>	<p>14 Toen hief de Geest mij op en voerde mij weg en ik ging weg, bitter bedroefd en hevig ontdaan, en de hand van de HEERE was zwaar op mij.</p>	<p>15 Zo kwam ik bij de ballingen van Tel-Abib, die bij de rivier de Kebar woonden. Ik verbleef waar zij woonden. Ik verbleef daar ontzet in hun midden, zeven dagen.</p>
		
<p>17 Mensenkind, Ik heb u aangesteld tot wachter over het huis van Israël.</p>	<p>Wanneer u uit Mijn mond een woord hoort,</p>	<p>moet u hen namens Mij waarschuwen.</p>

23 Ik stond op en vertrok naar de vallei, en zie, daar stond de heerlijkheid van de HEERE, zoals de heerlijkheid die ik gezien had bij de rivier de Kebar.

27 Maar als Ik met u spreek, zal Ik uw mond openen en zult u tegen hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE: Wie luistert, laat hij luisteren. Wie dat nalaat, laat die het maar nalaten, want zij zijn een opstandig huis!

